

R. van den Anker

kapitein van de verbindingdienst

De Multinational Force and Observers

Sedert april 1982 ziet een multinationale vredesmacht toe op de naleving van de bepalingen van de Camp-Davidakkoorden, het eerste en tot nog toe enige vredesverdrag van Israël met een Arabisch land (Egypte). De Multinational Force and Observers (MFO) is uniek qua status, samenstelling en organisatie. In de Sinaï verricht de MFO haar taak (*niet* onder auspiciën van de Verenigde Naties) van vredesmacht. Een vredesmacht die veel meer lijkt op een politie- dan op een legermacht. Er zijn geen strijdende partijen te scheiden. Opvallend wordt de taak verricht: militairen getooid met barretten van een steenrode kleur en rijdend in witte voertuigen. Géén camouflage en, bovenal, neutraal.

Nederland nam, voor een periode van twee jaar, in 1982 deel aan de MFO met hoofdzakelijk een compagnie verbindingdienst — op interservicebasis — en een detachement Koninklijke marechaussee. Na de verlenging in 1984 loopt de huidige verbintenis van Nederland met de MFO af in april 1986. Australië is het eerste contingent dat, na vier jaar, in 1986 de deelneming zal beëindigen. Canada zal de opengevallen plaats en taak overnemen. De huidige commandant van de MFO ziet de Nederlanders ook na april 1986 graag blijven. „De Nederlanders doen hun werk professioneel, beleefd, rustig en efficiënt. Ze zijn goed voorzien om te dienen in een multinationale omgeving.” Aldus de MFO-commandant.

Taak

Het Egyptisch-Israëliëse vredesverdrag van maart 1979 bevat gedetailleerde veiligheidsmaatregelen. Controle hierop zou moeten geschieden door een VN-vredesmacht, te installeren in het gebied genoemd in het verdrag. De veiligheidsmaatregelen leggen beide partijen beperkingen op ten aanzien van aantal militairen, bewapening en uit-

rusting. Hieromtrent is vastgesteld wat in een aangewezen gebied, verdeeld in vier zones, is toegestaan. Die vier zones zijn: zone A, B en C in Sinaï (Egypte) en zone D in Israël. Zone D loopt langs de internationale grens van Israël. In zone A is, volgens het verdrag, de aanwezigheid van één Egyptische gemechaniseerde infanteriedivisie, met bijbehorende militaire installaties en veldversterkingen, toegestaan. De sterkte bedraagt maximaal 22.000 man. In zone B staat het verdrag vier „grens”bataljons toe, met een maximale sterkte van 4000 man. Bijbehorende militaire installaties, veldversterkingen en op het land geïnstalleerde kustposten, versterkt met lichte korte-afstandwapens, zijn tevens toegestaan. In zone C werd slechts de aanwezigheid toegestaan van militaire eenheden afkomstig van een VN-vredesmacht. Een uitzondering hierop vormt de Egyptische burgerpolitie, die ook toestemming heeft lichtbewapend te zijn. In zone D mag Israël maximaal vier infanteriebataljons installeren, met een sterkte van ten hoogste 4000 man. Eveneens staan in het verdrag, gespecificeerd per zone, de hoeveelheid en het type militaire uitrusting. In de zones A en D mag Egypte resp. Israël „early-warning stations” installeren.

De vier, hieronder te noemen hoofdtaken die de vredesmacht moet uitvoeren staan omschreven in een aanhangsel van het vredesverdrag.

— Installeren en bemannen van checkpoints en observatieposten en uitvoeren van verkenningspatrouilles langs de internationale grens, de B-grens en in zone C.

— Periodieke controle op de uitvoering van de in het verdrag genomen veiligheidsmaatregelen; dit geschiedt ten minste tweemaal per maand, tenzij anders door beide partijen wordt overeengekomen.

— Aanvullende controles binnen 48 uur na ont-

vangst van een verzoek daartoe van Egypte of Israël.

— Garanderen van vrije doorvaart door de Straat van Tiran.

In mei 1981 gaf de voorzitter van de VN-Veilighheidsraad te kennen dat de VN niet in staat zijn te voorzien in een vredesmacht, zoals voorgesteld in het verdrag. Egypte en Israël kwamen overeen in plaats daarvan een organisatie in het leven te roepen die dezelfde taken moest gaan vervullen. Op 3 augustus 1981 tekenden beide regeringen, in het bijzijn van die van de Verenigde Staten, een Protocol waarin de grondslag werd gelegd voor de MFO. Alle in het verdrag gestelde taken voor de VN werden overgedragen aan de MFO.

Samenstelling

Gelet op het feit dat de samenstelling van de vredesmacht, nu het georganiseerde wereldforum de middelen niet ter beschikking kon stellen, het politieke draagvlak van een VN-eenheid maximaal diende te benaderen, werd een weloverwogen aantal landen verzocht aan de MFO deel te nemen. De onderhandelingen hiertoe werden gevoerd door de Verenigde Staten, want zij hadden immers de verdragsluitende partijen toegezegd te zullen zorgen voor de vorming van een multinationale vredesmacht, in geval stationering van een VN-eenheid in het gebied onuitvoerbaar zou blijken te zijn. Na het overwinnen van vele hindernissen kwam men tot de in de tabel vermelde samenstelling.

Organisatie

Het Protocol voorziet in een onafhankelijke internationale organisatie, onder leiding van een directeur-generaal, die door beide partijen voor een

termijn van vier jaar wordt aangesteld. Tot de verantwoordelijkheid van de directeur-generaal behoort het garanderen van uitvoering door de MFO van taken, genoemd in het vredesverdrag en opgedragen aan de VN. Hij wordt geassisteerd door een militair commandant, aan wie hij het commando over de Force te velde delegeert.

Van meet af aan heeft de MFO te kampen gehad met nieuwe en veeleisende uitdagingen: het deelnemen en integreren van tien nationale contingents, gewend aan een verscheidenheid van instituties en procedures, en het opereren door deze contingents zonder hun organieke operationele en administratieve ondersteuning. De MFO opereert uit twee hoofdkwartieren en twee kantoren: het MFO-hoofdkwartier in Rome, het Force-hoofdkwartier in de Sinaï en de kantoren van de directeur-generaal in Caïro en Tel Aviv. Een primaire taak van de directeur-generaal is het leggen en onderhouden van hechte relaties tussen deze hoofdkwartieren en kantoren. Een en ander stelt de MFO in staat haar taak doeltreffend uit te voeren, hierbij Egypte, Israël en de deelnemende landen zoveel mogelijk tegemoetkomend. De exclusieve voorrechten van de directeur-generaal zijn de diplomatieke betrekkingen. Hij behandelt, te zamen met zijn staf, alle diplomatieke zaken tussen de MFO, Egypte en Israël, plus alle zaken met de regeringen van de deelnemende landen. Ook het financiële beheer is een essentiële aangelegenheid voor het hoofdkwartier in Rome. De MFO heeft verplichting tegenover drie landen: Egypte, Israël en de Verenigde Staten. Deze financieren de MFO-missie, elk land voor \$ 100 miljoen per jaar. Om de taak zo economisch mogelijk uit te voeren zijn veel van de inspanningen van het hoofdkwartier gericht op efficiency. Met dit doel voor ogen formuleert en presenteert de directeur-generaal het MFO-budget, oefent het financiële beheer uit

Land	Geografisch	Militair	Economisch
Australië	Australië	ANZUS, ZOAVO	Gemenebest
Nieuw-Zeeland	Oceanië	ANZUS, ZOAVO	Gemenebest
Fiji-eilanden	Oceanië		Gemenebest
Verenigde Staten	Noord-Amerika	NAVO, OAS, ZOAVO, ANZUS	OAS
Columbia	Zuid-Amerika	OAS	OAS
Uruguay	Zuid-Amerika	OAS	OAS
Noorwegen	Europa	NAVO	EVA
Nederland	Europa	NAVO	EEG
Frankrijk	Europa	ZOAVO	EEG
Italië	Europa	NAVO	EEG
Groot-Brittannië	Europa	NAVO, ZOAVO	EEG/Gemenebest

en leidt MFO-operaties met betrekking tot contracten, bemiddelingen, geschillen en vorderingen. Tevens houdt hij, direct of via één van zijn permanente vertegenwoordigers van de kantoren

in Caïro en Tel Aviv, de dialoog met Egypte en Israël gaande. Op diplomatiek gebied onderhouden de permanente vertegenwoordigers namens de directeur-generaal relaties met de ministeries van

Concordia facit pacem

Ingevolge KB nr 157 van 30 juli 1982 wordt aan de Nederlandse Sinaï-militair een medaille toegekend met dit inschrift (samenwerking maakt vrede)

buitenlandse zaken en met de ambassades van de deelnemende landen. In hun taken zijn de contacten met de Egyptische/Israëliëse liaisonsystemen begrepen. De kantoren verlenen tevens belangrijke administratieve ondersteuning, vooral met betrekking tot bemiddelingen, contracten en problemen op het persoonlijke vlak. In het Protocol is vastgelegd dat de nationaliteit van de militaire commandant van de MFO niet dezelfde mag zijn als die van de directeur-generaal, die het Amerikaanse staatsburgerschap moet bezitten. De eerste MFO-commandant was de Noorse luitenant-generaal F. V. Bull-Hansen. Toen het commando op 27 maart 1984 werd overgedragen, werd het opnieuw aan een Noor toevertrouwd; luitenant-generaal E. J. Ingebrigtsen werd de nieuwe commandant. Hij is verantwoordelijk voor het dagelijkse functioneren van de in Sinaï gelegerde vredesmacht. Tevens is hij verantwoordelijk voor het rapporteren van elke overtreding van de in het verdrag genoemde veiligheidsmaatregelen. Voor het uitvoeren van de taken heeft de commandant de leden van de MFO in de Sinaï onder operationeel bevel. Het hoofdkwartier in de Sinaï, El Gorah genaamd, beschikt over de noodzakelijke speciale stafsecties. Het multinationale karakter, kenmerk van de MFO, treft men ook in deze staf aan. De meeste contingentscommandanten bekleeden de sleutelposities in de staf. Dank zij deze staf is de commandant in staat de activiteiten van de deelnemende contingents te sturen, inclusief het opleiden van de deelnemers voor hun MFO-taak. Het laatstgenoemde aspect is, in vergelijking met andere vredes machten, uniek voor de MFO. Het wordt tevens gezien als een van de sleutels tot het succes van de MFO-missie. De stafactiviteiten, uiteenlopend van logistieke ondersteuning tot operatiën, en van verbindingen tot militaire politie, staan onder supervisie van en worden gecoördineerd door een chef-staf. Intern op het hoofdkwartier is een belangrijk element het *Britcon* (British contingent). Personeel hiervan bekleedt functies van sous-chef logistiek of commandant van het Noordkamp, tot chauffeur van de commandant. Deze voor een contingent ietwat unieke

In de Sinaï wordt een statisch straalverbindingssysteem beschouwd als de ruggegraat van het MFO-verbindingssysteem; schotelantennes op een mast worden o.a. gebruikt voor het overbruggen van de afstand noord-zuid (hemelsbreed 450 km)

rol wordt eveneens weerspiegeld door zijn samenstelling. De 37 Britcon-leden komen allen uit een verschillend Brits regiment of dienstvak. De insignes van de verschillende eenheden, zoals Royal Houseguards, Royal Signals, Royal Green Jackets, Irish and Coldstream Guards en Royal Marines, kenmerken Britcon als een interservice-eenheid, tewerkgesteld in een multinationale vredesmacht.

Uitvoering

De controle van de uitvoering van de in het verdrag gestelde veiligheidsmaatregelen in zone C is de verantwoordelijkheid van drie MFO-infanteriebataljons. Deze worden geleverd door Columbia, de Fiji-eilanden en de Verenigde Staten.

Deze primaire taak geschiedt door statische observatie en verkenningpatrouilles. Langs de hoofdwegen zijn permanent bemande checkpoints geïnstalleerd. Dit is tevens het geval bij observatieposten op andere belangrijke posities, op zonegrenzen of nationale grenzen. Vierentwintig uur per etmaal zijn ze bemand. Ter aanvulling wordt op onregelmatige tijden door de gehele zone C gepatrouilleerd. Wekelijks kunnen zo'n 150 patrouilles plaatsvinden. Tijdelijke observatieposten kunnen, indien noodzakelijk, worden opgesteld. Dat gebeurt hoofdzakelijk langs de internationale grens. Het primaire werk van de MFO-militairen bestaat uit observeren en rapporteren. Al wat ongewoon is of lijkt wordt onmiddellijk doorgegeven aan het hoofdkwartier. Tevens worden op alle checkpoints en observatieposten standaardrapportages gepleegd, zodat een totaalbeeld van de dagelijkse situatie wordt gevormd!

In de twee noordelijke sectoren van zone C, waarin het Noordkamp El Gorah is gelegen, wordt gepatrouilleerd door het infanteriebataljon van de

Fiji-eilanden. Deze sectoren zijn het dichtstbevolkte gebied van de oostelijke Sinai, met veel landelijke nederzettingen, en de verkeersweg El Qantara-Rafah. Het bataljon, bekend als *Fijibatt*, bestaat uit 500 militairen die gedurende een jaar hun dienst bij de MFO verrichten. De Fiji's vormen een ervaren vredesonderdeel, de meesten hebben al gediend bij de United Nations Interim Force in Lebanon (Unifil).

Het Columbiaanse bataljon van de MFO, bekend als Columbia Tres of *Colbatt*, patrouilleert in de twee centrale sectoren van zone C. Hier vindt men de desolaatste streken van de Sinai. Deze heuvelrijke streek is totaal anders dan de zanderige vlakten in het noorden. Colbatt is onderverdeeld in een stafcompagnie en drie tirailleurcompagnieën („companias de fusileros” Narino, Santandar en Cordoba). Voor het verblijf in de Sinai worden de Colbatt-militairen goed opgeleid, de MFO is voor de meesten de eerste ervaring met een vredestaak.

In tegenstelling tot *Fijibatt* en *Colbatt*, beide gelegerd in het Noordkamp El Gorah, bevindt het Amerikaanse bataljon, *USbatt*, zich in het MFO-Zuidkamp ten noorden van Sjarm El Sjeik, gelegen aan de Straat van Tiran. Het Amerikaanse bataljon telt 800 man, waarvan 100 man deel uitmaken van een helikoptereenheid. De overigen zijn verdeeld over twee of drie tirailleurcompagnieën en een stafcompagnie. *USbatt* patrouilleert in de twee zuidelijke sectoren van zone C langs de Golf van Akkaba, van de internationale grens tot Sjarm El Sjeik waar zone C overgaat in zone A. Het gebied waar *USbatt* opereert is een ruwe bergrijke streek. Tevens behoren de eilanden Tiran en Sinafir tot dit gebied. Ter zee wordt de MFO-taak uitgevoerd door de *Italian Coastal Patrol Unit* (CPU). Deze marine-eenheid controleert of de gemaakte afspraken met betrekking tot vrije doorvaart door de Straat van Tiran worden nagekomen. De schepen van de CPU zijn van de 10e Italiaanse Marinekustwachtgroep met Sjarm El Sjeik als officiële thuishaven. De schepen zijn omgebouwde mijnenvegers van de 5e Mijnenveeggroep uit Ancona aan de Adriatische kust. Er worden vier schepen gebruikt die onderling wisselen. Drie schepen worden ingezet voor het vervullen van de MFO-taak, terwijl aan het vierde onderhoud wordt gepleegd in Italië. De *Bambu*, *Mango*, *Palma* en *Mogano* patrouilleren door het zuidelijk-

Columbiaanse infanteristen opereren uit een „Sector Control Center” (vgl een compagniescommandopost), in air-conditioned gebouwen; permanent zijn twee Nederlandse militairen onder operationeel bevel gesteld van de Columbiaanse commandant voor de bediening van de MFO-apparatuur

ke deel van de Golf van Akkaba tussen Dahab en Ras Moehammed, een gebied van 60 zeemijlen (ca. 110 km) lengte.

Overheersende noordenwinden zijn oorzaak van windsnelheden van meer dan 100 km/h en van meters hoge golven, en de koraalriffen langs de Straat van Tiran maken korte metten met onbekwame zeelui. De CPU heeft reeds deelgenomen aan talloze reddingsacties van onervaren en minder gelukkige zeelui. Ondanks deze moeilijke omstandigheden slaagt de CPU erin haar missie voor honderd procent uit te voeren.

In de vier zones is de verificatieopdracht toevertrouwd aan de *Civilian Observer Unit* (COU). Een historisch moment voor het inzetten van de civiele waarnemers werd in 1976 bereikt. Toen ging de US Sinai Field Mission (SFM) een vredesmissie vervullen.* Gedurende twee jaar, van april 1980 tot april 1982, voerde de SFM beperkte verificaties uit op de veiligheidsmaatregelen, voorafgaande aan de complete terugtrekking van Israël uit de Sinai. Het Protocol, op grond waarvan de MFO in leven werd geroepen, trof ook maatregelen voor oprichting van een civiele-waarnemersgroep, afgeleid van het SFM-model. Per maand voert de COU twee luchtverkenningen en twee verkenningen te land uit, steeds vergezeld door een liaison-

* In 1975 kwamen Egypte en Israël een beperkt akkoord van terugtrekking door Israël uit de Sinai overeen. De VN installeerden in het gebied een speciale, civiele Amerikaanse waarnemingseenheid, de Sinai Field Mission; die SFM kan worden gezien als de voorloper van de MFO.

officier van of Egypte, in de zones A, B en C, of Israël, zone D. Ter aanvulling op de periodieke controles is de COU verplicht op verzoek van Egypte of Israël „onmiddellijke” verificaties uit te voeren, en wel binnen 48 uur na ontvangst van een verzoek. Het COU-personeel bestaat uit Amerikaanse staatsburgers.

Ondersteuning

De MFO kan, evenals andere vredes machten, niet functioneren zonder ondersteuning. MFO-operaties moeten doeltreffend worden ondersteund. Logistiek, transport, verbindingen en politie spelen daarbij een zeer belangrijke rol. Daarmee staat of valt het resultaat van de gehele MFO.

Een basiselement van ondersteuning is het transport door de lucht. Dit varieert van passagiers- en vrachtransport tussen het Noord- en het Zuidkamp tot bevoorrading van posten, die niet via land zijn te bereiken. Tevens wordt gezorgd voor evacuatie van ziek of gewond personeel. Voor het uitvoeren van deze taak beschikt de MFO over een luchtmachteenheid (Frankrijk) en helikoptereenheden (Australië, Nieuw-Zeeland en de VS).

De Fransen, in El Gorah, vliegen met een C-160 (type Transall) vrachtvliegtuig en twee DHC-6 (Twin-Otter) personenvliegtuigen. Bij de MFO dienen 35 Franse militairen. Zij vervoerden sedert april 1982 meer dan 50.000 passagiers en 3000 t vracht, bestaande uit vele soorten lading. Gedurende deze periode is men volledig erin geslaagd de taak uit te voeren. De twee helikoptereenheden, de gecombineerde Australische en Nieuwzeelandse *Rotary Wing Aviation Unit (RWAU)* en de eenheid van het USbatt, zijn uitgerust met elk tien UH-1H helikopters. Zij ondersteunen de observatie- en verificatieopdracht, zetten patrouilles uit en halen ze weer op, zorgen voor vervoer van personeel op buitenposten en bevoorraden deze posten. Tevens zijn beide eenheden 24 uur per etmaal stand-by voor het verzorgen van evacuatie, op medische gronden, van personeel uit de gehele zone C. Voor de vorming van de RWAU dienen Australië en Nieuw-Zeeland als een gecombineerde eenheid onder commando van de Australische contingentscommandant. Elk contingent, met uitzondering van RWAU, opereert als afzonderlijke eenheid, alle met een eigen commandant. De

meeste faciliteiten worden echter door de contingenten gedeeld.

Het logistieke MFO-systeem heeft, van meet af, in vergelijking met de traditionele multinationale systemen voor een essentiële verbetering gezorgd. Veel vredes machten in het verleden maakten gebruik van een systeem gebaseerd op het principe dat één land de grondslag legt voor de te voeren logistiek. Hoewel het MFO-systeem op een zelfde manier was opgezet en gebruik maakt van het Amerikaanse defensie-logistieke systeem, is het in gelijke mate afhankelijk van commerciële ondersteuning en van andere landen. Zo wordt de kustwacht (CPU) ondersteund door het logistieke systeem van de Italiaanse kustwacht, en de vliegeenheid is verbonden met de logistiek van de Franse luchtmacht. Ook vindt, zowel in Egypte als in Israël, een groot aantal lokale aankopen plaats.

Vanaf het begin is de kern van de MFO-aanpak gecentraliseerd rond het streven één inkoopstelsel op te zetten en te komen tot een gestandaardiseerde uitrusting. Het logistieke MFO-systeem was gepland volgens het beginsel dat elke eenheid, ongeacht herkomst, dezelfde uitrusting ontvangt. Alle eenheden gebruiken dezelfde voertuigen, dezelfde verbindingssystemen en gebruiken hun maaltijden van dezelfde voorraden. Met dit systeem wordt een maximale doeltreffendheid bereikt. Voor alle eenheden geldt het „gelijke monniken, gelijke kappen”.

De eenheden van de meeste contingenten hebben medezeggenschap in de ondersteuningstaak van de vredesmacht, hoewel de *US 356 Personnel Logistical Support Unit (LSU)* de logistieke hoofdafdeling is. De LSU-militairen bij de MFO zijn afkomstig van 32 verschillende Amerikaanse onderdelen. Voordat men naar de Sinai gaat, komt men samen in Fort Bragg, North-Carolina. Hier wordt men opgeleid voor de MFO-taak. Eenmaal in de Sinai zwermt men uit over vijf compagnieën, staf, ondersteuning, transport, medisch detachement of het LSU-detachement in Zuidkamp.

De MFO beschikt over twee verzorgingsposten, in elk kamp één, compleet met ambulances, operatiekamers, chirurgen, artsen en tandartsen afkomstig van diverse contingenten. Tevens heeft de MFO een zeer succesvolle en noodzakelijke dierenartspraktijk en een afdeling preventieve geneeskunde. LSU-artsen en veeartsen controleren de hygiëne in Noord- en Zuidkamp en op de bui-

tenposten, voornamelijk de kwaliteit van het drinkwater. De LSU-stafcompagnie ondersteunt de vredesmacht niet alleen met tal van administratieve diensten, maar ook met een explosieven-opruimingsdienst (EOD). Vrachtwagens en water- en brandstofwagens rijden kriskras over de wegen van zone C om de buitenposten te bevoorraden. Tevens maken zij regelmatig bevoorradingsritten naar Caïro, Port Said, Haifa, Ashdod, Tel Aviv, Eilat, enz. De MFO beschikt over een voertuigenpark dat wordt gebruikt door LSU, Fijibatt, Colbatt en *Uruguay*.

De vrijwillige Uruguayaanse transportcompagnie telt 34 chauffeurs en één officier. Zij zijn afkomstig van verschillende Uruguayaanse onderdelen. Voordat zij naar de Sinaï gaan krijgen zij een opleiding van drie maanden. De opleiding omvat de programma's met betrekking tot fysieke training, geschiedenis van het Midden-Oosten, inhoud van het vredesverdrag, leefgewoonten van Bedoeïenen, de Engelse taal en mechanisch onderhoud MFO-wielvoertuigen. Ter oplossing van het probleem hoe in de woestijn wegen te onderhouden is in maart 1983 een eenheid van 35 man, geselecteerd uit de beste genisten, van het Uruguayaanse leger, „Ingeniros Viales”, aan de MFO toegevoegd. Zij krijgen in Uruguay een driemaandse opleiding, gericht op de MFO-wegenbouwuitrusting. Deze eenheid werkt met o.a. bulldozers, kransen en stoomwalsen; in zone C met drie teams.

De *Nederlandse MFO-Verbindingsdienst* verzorgt de verbindingen in alle vier zones vanaf compagniesniveau intern, en, extern, de verbindingen van de vredesmacht in Sinaï naar Rome, Caïro en Tel Aviv. Voordat de Nederlandse militairen voor zes maanden (enkele sleutelfunctionarissen voor twaalf maanden) op vrijwillige basis naar de Sinaï vertrekken, hebben allen een algemene opleiding gevolgd bij het MFO Opleidingsdetachement op het Verbindingsdienstopleidingscentrum te Ede. Het personeel wordt in Ede voorbereid op uitzending, werkzaamheden en verblijf door middel van:

- administratieve, medische en uitrustingstechnische activiteiten;
- voorlichting over achtergronden, land, bevolking, alsmede over taak, organisatie en optreden van de MFO en over werk-, woon- en leefomstandigheden;

Op het verbindingscentrum in Noordkamp komen alle rapportages uit het veld samen, geadresseerd aan de juiste stafsectie; van de Nederlandse militairen worden accurate en snelheid van werken verwacht (ook het beheer van het telefoonabonneebestand is in handen van de Nederlandse verbindingdienstmilitairen)

— aanvulling op, c.q. herhaling van, elementaire vaardigheden, zoals zelfhulp en kameradenhulp, preventieve hygiëne, de geestelijke verzorging (Islam, Christendom), mijnen, schietopleiding en exercitie.

Bij de genoemde opleidingsaspecten is teamvorming de rode draad. De Nederlandse bijdrage aan de MFO is uniek te noemen vanwege de samenstelling van het NL-detachement: Koninklijke marine, Koninklijke luchtmacht en Koninklijke landmacht (volledig interservice) leveren met officieren, onderofficieren, korporaals, manschappen, matrozen en mariniers een bijdrage aan de verbindingen in de Sinaï, en de *Koninklijke marechaussee* verzorgt een uitgebreide politietaak in dat gebied. Beide taken worden verricht door zowel mannen als vrouwen, totaal 107 militairen. Voordat het Kmar-personeel in Ede de algemene opleiding volgt, heeft men op het Opleidingscentrum Koninklijke marechaussee te Apeldoorn een verkorte recherche- en drugscursus gevolgd. De MFO is de eerste internationale vredesmacht waarin een eenheid van de militaire politie is geïntegreerd.

Er maken 23 militairen van de Koninklijke marechaussee deel uit van de *Force Military Police Unit (FMPU)*. Aan het hoofd staat een Nederlandse luitenant-kolonel, de „Provost Marshal”. De Kmar wordt in Noordkamp terzijde gestaan door mp's van Colbatt, Fijibatt en LSU. In Zuidkamp worden twee Nederlandse mp's geassisteerd door collega's van USBatt. De militaire politie patrouil-

leert in zone C wekelijks 70 maal, en 750 maal wordt jaarlijks gerapporteerd, via patrouille- en onderzoeksrapporten, aan de commandant van de vredesmacht. Ook de Amerikaanse commandant van de militaire politie ressorteert onder de Provost Marshal. De FMPU heeft jurisdictie over de gehele vredesmacht; de andere leden van de militaire politie houden zich in principe bezig met „interne” zaken.

In aanvulling op de activiteiten van de hoofdzakelijk militaire leden van de MFO verrichten ruim 500 burgers ondersteunende activiteiten op tal van gebieden, van hoger-echelonsonderhoud aan de wielvoertuigen en elektronische apparatuur, tot het bereiden van maaltijden en het in bedrijf houden van de wasserij. Het merendeel van hen werkt voor het Amerikaanse bedrijf *Holmes and Narver Incorporated*. Dit heeft hiertoe in april 1985 een contract met de MFO gesloten. Ook bij dit bedrijf zijn enkele Nederlandse burgers werkzaam.

Succes

De MFO is een succes geworden. Dat is voornamelijk veroorzaakt door de situatie dat de MFO — 's werelds eerste níet-VN-vredesmacht — zich zag gesteld voor een taakvervulling nadat een vredesverdrag was getekend. Dit in tegenstelling tot eerdere vredesmachtsen, die werden geconfronteerd met de taak een conflict te stabiliseren, bijvoorbeeld in Cyprus. In feite is de MFO de enige werkelijke „peace-keeping” force. De overige vredesmachtsen zijn en waren organisaties die crises moe(s)ten beheersen.

Egyptische en Israëlische autoriteiten waren het tevens eens over wat van de MFO mocht worden verwacht en in welke belangrijke mate de MFO paste in beider behoefte aan veiligheid. Hoewel Egypte minder enthousiasme toonde, zagen toch beide partijen de MFO als bouwer van vertrouwen in een prille en fragiele relatie, waarbij de MFO als derde „volwaardige” partij de vrede zou moeten koesteren op weg naar een volwassen vreedzaam bestaan.

Literatuur

H. Starink - *Achterbanier* (1985)(5)2, 3.
Annual Report of the director-general. Office of Public

Hoe lang nog?

De aanwezigheid van de MFO kent geen vaste termijn en omtrent het einde van de MFO zijn geen afspraken gemaakt. Een groot gevaar dat vredesmissies kenmerkt is dat van erosie. In de loop der jaren kan de belangstelling langzamerhand afzwakken; motivatie, het aantoonbare nut van militairen in den vreemde, gebrek aan vrijwilligers, zijn zaken die deelnemende landen kunnen doen afhaken. De politieke verhoudingen in het Midden-Oosten, maar ook in het deelnemende land, kunnen situaties doen wijzigen.

Professor N. A. Pelcovits schrijft in zijn boek „Peacekeeping on Arab-Israeli fronts” dat men in Israël van mening is dat de MFO nog geruime tijd aanwezig zal moeten zijn. Hij noemt een periode van tientallen jaren. Egypte daarentegen denkt over een veel kortere periode. In ieder geval is de infrastructuur, in gebruik bij de MFO, opgezet voor een periode van tien jaar.

De Nederlanders in de Sinaï zijn allen vrijwilligers. De grootte van het bestand aan vrijwilligers voor uitzending naar de Sinaï, afkomstig van de drie krijgsmachtdelen, is voldoende. Gerechvaardigd lijkt de verwachting dat in de regel de relatief kleine behoefte aan personeel kan worden gedekt door het aanbod. Zo heeft men nog geen beroep behoeven te doen op potentiële vrijwilligers onder het reservepersoneel.

De Nederlandse deelneming zou best eens zo lang kunnen doorgaan als de periode waarvoor de infrastructuur van de MFO in eerste aanleg is opgezet; een decade. Het lage risico op het gebied van veiligheid, in vergelijking met bijvoorbeeld Unifil, evenals het voor Nederland lage kostenaspect maken dat de voorspelling dat Nederland de komende jaren in de Sinaïwoestijn zal blijven vertegenwoordigd, niet op drijfzand is gebaseerd.

Waar wordt een taak van de krijgsmacht, in eendrachtige samenwerking met elf verschillende nationaliteiten, zó intensief in de dagelijkse praktijk vervuld als bij de Multinational Force and Observers? *Concordia facit pacem*: samenwerking maakt vrede.

Affairs, MFO, Rome (1983), (1984).

N. A. Pelcovits — *Peacekeeping on Arab-Israeli fronts*. Westview Press Inc., Boulder, Col. (1984)78.